СВЕДОЧЕЊА НЕПРИСТРАСНИХ НЕМУСЛИМАНА КАО ДОКАЗ ИСТИНИТОСТИ МУХАММЕДОВОГ ПОСЛАНСТВА

شهادات المنصفين من غير المسلمين دليل على صدق نبوة الرسول صلى الله عليه وسلم

<Српски – Serbian – صربي>

др. Абдул-Мухсин бин Зебн ел-Мутајри

د. عبد المحسن بن زبن المطيري

Превод: Амра Дацић

Рецензија: Љубица Јовановић

ترجمة: عمرة داتسيتش

مراجعة: ليوبيتسا يوفانوفيتس

Сведочења непристрасних немуслимана као доказ истинитости Мухаммедовог - мир над њим - посланства

Многи противници наше вере, свеједно да ли су следбеници Књиге (тј. Јевреји или хришћани) или атеисти, посведочили су нашем Веровеснику, нека су Божији благослов и мир над њим, истинољубивост и чињеницу да се ради о истинском Божијем веровеснику. Неки од њих су прешли на Ислам, а неки то нису учинили, већ су наведену чињеницу посведочили држећи се начела праведности. Ако имамо случај да противник призна исправност учења онога са ким је у сукобу, који помно у својој заседи ишчекује само један тренутак његове грешке, то несумњиво бива веома снажан доказ о истинитости Веровесника, нека су Божији благослов и мир над њим.

Учењак Ет-Тирмизи забележио је предају од Еби Муса који је рекао:

„Када је Ебу Талиб кренуо у Шам, са њим је кренуо и Веровесник, нека су Божији благослов и мир над њим, заједно са скупином Курејшија. Надомак свештеника, зауставили су се и одморили су своје јахалице. Свештеник им је пришао иако он до тада, када би год поред њега пролазили, није излазио пред њима нити се на њих уопште освртао. Док су они одвезивали своје јахалице, свештеник је прошао између људи, дошао је до Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, узео га за руку и рекао: 'Ово је првак светова,

ово је посланик Господара светова! Овога ће Бог да пошаље као милост свим световима' Курејшије су га упитали: 'Како то знаш?' Рекао је: 'Када сте се спуштали са брда, сваки камен и дрво пало се поклонило, а они се поклањају из поштовања само веровесницима. Препознао сам га и по веровесничком печату испод плећке, попут јабуке.' Затим се вратио и спремио им храну. Када им је донео храну, веровесник је срећивао камиле, па им је свештеник казао: 'Позовите ми га.' Када је прилазио, један облак му је стално правио хлад. Приближивши се скупини, приметио је да су сви пре њега већ били заузели хлад дрвета, па када је он сео, хлад дрвета је њему пришао. Тада свештеник рече: 'Погледајте хлад овог дрвета како је њему пришао!' Боравећи са њима, замолио их је да са њим не иду у Византију, јер ако га Византинци виде, препознаће га по његовим карактеристикама па ће да га убију. Након тога се окренуо и угледао седморицу људи како долазе из правца Византије, па им је отишао у сусрет и упитао их: 'Због чега долазите?' 'Дошли смо јер ће у овом месецу Веровесник да се појави. На сваком путу послани су људи, па тако смо и ми, након што смо обавештени о Веровеснику, овим путем послани.' 'Да ли иза вас стоји неко ко је бољи од вас?', упита их. Рекоше: 'Не, само смо обавештени да би он могао управо овим путем да прође.' 'Шта мислите да ли је ико од људи у могућности да измени Божију одредбу коју Он жели да се догоди?, упита их. 'Не!, одговорише. Након тога му дадоше обећане на покорност и са њим дођоше, па рече: 'Заклињем вас Богом, реците ми ко је његов (веровесников) старатељ!?' Рекоше: 'Ебу Талиб.'

Непрестано га је молио све док Ебу Талиб није пристао да га врати.“ (Бележи Ет-Тирмизи, 3620)

Ово је друго сведочење најпризнатијег хришћанског свештеника у Веровесниковом, нека су Божији благослов и мир над њим, времену:

Имам Ахмед забележио је предају од Абдуллаха ибн Аббаса, који каже да му је Селман ел-Фариси причао о овом догађају:

„Био сам дечак из подручја Исфахан у Перзији, из села Џејјан. Мој је отац био старешина села, најбогатији и најпоштованији у целом селу. Од рођења, ја сам му био најдражи од свих створења, а из дана у дан његова љубав према мени се појачавала, тако да ме је, страхујући за мене, скроз затворио у кућу, поред ватре, као што се затварају девојке. Трудио сам се у нашем обожавању ватре колико сам могао, па сам постао онај који је одговоран за њу и који је ложи. Та часна обавеза ми је поверена како се ватра коју смо обожавали не би угасила ни за један трен. Мој је отац имао велики посед који нам је доносио значајан приход, и он је стално ишао и обилазио посед, и сакупљао приход.

Једнога дана га неки посао спречи, па не могавши да оде у село, позва ме и рече: 'О сине, као што видиш, ја не могу да одем на наш посед, него ти иди и уместо мене обави тамо посао!' Ја кренух у правцу нашег поседа, и док сам путовао наиђох на једну од хришћанских богомоља, чух изнутра гласове оних који су се молили, па то привуче моју пажњу. Ја нисам ништа знао о обичајима хришћана или неког од припадника других

вера, због тога што ме отац стално држао затвореног у кући, далеко од других људи. Када чух њихове гласове, уђох унутра да видим шта то они раде. Пошто све добро разгледах, задиви ме њихов обред па пожелех да примим њихову веру. Помислих: 'Ова вера је боља него она у којој смо ми.' И тако ја не одох од њих све док сунце не зађе, а на посед свога оца не одох никако. У међувремену упитах присутне: 'Где је порекло ове вере?' Они ми одговорише: 'У подручју Шама.' Када паде ноћ, ја се вратих кући, где ме дочека отац питајући шта сам урадио. Ја му рекох: 'О оче, наишао сам на људе који се моле Богу у својој богомољи, па ми се веома допала њихова вера. Код њих сам се задржао све до краја дана. Отац се трже од мојих речи, па рече: 'Мој сине, нема у тој вери никаквог добра, твоја вера и вера твојих очева је пуно боља.' 'Није, Бога ми!, рекох му. 'Њихова вера је боља од наше!' Мој отац се уплаши мојих речи, па страхујући да се не одметнем од своје вере, поново ме затвори у кућу и још ми стави оков на ноге. Хришћани ме потражише, па им ја рекох: 'Када вам наиђе прва каравана хришћанских трговаца која путује у Шам и када се спреме да путују назад, обавестите ме.' Рече: Када је стигла каравана хршћанских трговаца из Шама, они ме обавестише о њој, а ја им рекох: 'Када обаве све послове и хтедну да се врате у своју земљу, затражите од њих дозволу да са њима кренем.' Кад они хтедоше да се врате у своју земљу, ови ме обавестише, а ја свим силама навалих на окове, ослободих се, па се кришом прикључих тој каравани и тако стигосмо у Шам. Када стигосмо, ја упитах: 'Ко је овде најбољи човек у овој вери?' Рекоше ми: 'Бискуп, чувар дотичне богомоље, па

му ја одох и рекох му: 'Жеља ми је да уђем у хришћанство, па бих волео да будем уз тебе, да те служим, да учим од тебе, и да се са тобом молим Богу.' Он ми рече: 'Уђи, па уђох код њега и почех да га служим. Није ми требало дуго времена да откријем како је он лош човек. Својим поданицима наређивао је да дају милостињу и подстицао их је на то обећавајући им награду, а када би му нешто дали да он подели на Божијем путу, он би то кришом узимао за себе, а сиромасима и бедницима не би давао ништа. Тако је нагомилао седам великих кеса злата. Ја сам га због тога силно замрзео, али он је убрзо умро, па када се хришћани сакупише да га укопају, ја им рекох: 'Овај ваш друг био је лош човек! Наређивао вам је милостињу и подстицао вас је да је дајете, а када бисте му ви шта донели, он би то остављао за себе, док сиромасима не би давао ништа.' Они ме упиташе: 'Откуд то знаш?' Ја им рекох: 'Показаћу вам где је његова ризница.' 'Покажи нам!, повикаше ми. Ја им показах место где је он остављао злато, па кад га они извадише, нађоше седам кеса пуних злата и сребра. Када то видеше, повикаше: 'Бога ми, нећемо никако ни да га укопамо!' Онда га мртвог разапеше на крст и каменоваше. Недуго након тога изабраше другог човека на његово место, а ја почех и њега да следим и служим. Никад нисам видео човека да му је овај свет мање важан, а да се толико брине за онај свет. Био је и дању и ноћу у побожности и обредима. Заволео сам га веома много, па код њега остадох дуго, а када му се примаче смрт, ја му рекох: 'О добри човече, био сам уз тебе и заволео сам те као никог пре тебе. Као што видиш, примакла ти се Божија одредба, па кога ми

препоручујеш и саветујеш да код њега будем после тебе?' Он ми одговори: 'Сине мој, не познајем никога да је овакав као ја осим једног човека у Мосулу, то је човек који је попут мене, следи истину, па иди код њега!'

Када је мој учитељ умро, ја одох том човеку у Мосул, а када му дођох, испричах му све о себи и рекох му: 'Пре него што ће да умре, тај и тај мој учитељ ми је препоручио да дођем теби рекавши ми да се ти чврсто држиш онога што је исправно.' Он ми рече: 'Остани код мене.' Ја остадох код њега и видех да је и он најбољи што може бити. Али, не прође много времена па је и он умро. Када му се примакла смрт, ја га упитах: 'О добри човече, као што видиш, дошла ти је Божија одредба, а ти о мени знаш све. Па коме ме препоручујеш и кога ми саветујеш да следим?' 'О сине, рече ми он, 'Бога ми, не знам ни за једног човека који је овакав као што смо ми били, осим тог и тог човека у Несибину, па иди код њега.' Када овај човек би укопан, ја отпутовах у Несибин и нађох препорученог човека, па му испричах све што ми је рекао мој задњи учитељ. Он ми рече: 'Остани код нас. Ја остадох код њега и уверих се да је и он добар и поштен као и његова два друга. Али, Бога ми, и њему убрзо дође смрт па му рекох: 'Ти добро знаш шта ти се спрема, па коме ме сада ти препоручујеш?' Он рече: 'О сине мој, Бога ми, ја не знам ни за кога да је овакав попут нас, осим тог и тог човека у Амурији. Он је попут нас, па ако желиш, иди код њега.' Рекао је: 'Он је на овој нашој вери!' Када је умро и када га сахранише, ја одох том човеку у Амурију и све му испричах, а он рече: 'Останi код нас!' Ја остадох код тог човека који, Бога ми, беше исти као и његови другови.

Код њега стекох и мало имовине, неколико крава и оваца. Затим и том човеку дође Божија одредба која је дошла и његовим друговима, па кад му се приближи смрт, ја му рекох: 'О добри човече, живео сам са тим и тим, па ми је препоручио да одем том и том, а он ми је препоручио да одем том и том, затим ми је тај препоручио да идем код тебе. Па коме ме препоручујеш и шта ми наређујеш да чиним?' Он рече: 'Сине мој! Бога ми, ја не знам да је на целој земаљској кугли остао иједан човек привржен вери као што смо то ми били. Међутим, примакло се време у којем треба да се у земљи Арапа појави Божији посланик, који ће да проповеда чисту Ибрахимову (Аврамову) веру. Он ће из свог краја да пресели у крај пун палми међу каменитим брдима. Он ће да има знакове који не могу да се сакрију: неће да једе милостињу, а јешће оно што му се поклони, између његових плећа биће белег - печат посланства. Па ако икако можеш да одеш у те крајеве, ти иди.'

Онда је и тај човек умро, а ја у Амурији остадох све док туда не наиђе група трговаца из Арабије из племена Келб. Ја им рекох: 'Ако ме поведете са собом у Арабију, даћу вам ове своје краве и овце.' Они прихватише, па им ја дадох све што сам имао. Поведоше ме са собом, а када дођосмо у Вадил-кура - долину између Шама и Медине, изневерише ме и продадоше ме као роба неком Јеврејину.

Тако остадох ту да га служим, а видех и палме па пожелих да је то земља коју ми је пријатељ описао, иако нисам био сигуран. Код њега сам боравио све док га једном није посетио његов стричевић из племена Бену

Курејза, па ме он откупи и поведе са собом. Одведе ме у Јесриб, па ја видех палме које је споменуо мој учитељ у Амурији. Препознадох Медину тачно онако како ми ју је он описао, па тако остадох у њој.

У то време Веровесник је позивао народ у Мекки, али ја о томе нисам ништа чуо јер сам био презаузет пословима које са собом носи ропство. Не прође много времена, а Веровесник пресели у Јесриб, а тај дан, тако ми Бога, ја бех на врху палме, где сам обављао посао за свог господара који је у том часу седео испод палме. Одједном се појави његов стричевић који му рече: 'Нека Бог побије припаднике племена Евс и Хазреџ, ено их, Бога ми, сви се сакупили у Куба'у око човека који је дошао из Мекке и тврди да је Божији Посланик.' И само што чух његове речи, мене обузе вртоглавица и врућина, па се уплаших да не паднем на свога господара. Брзо се спустих са палме говорећи човеку: 'Шта си то рекао?! Шта си то рекао?!' Мој господар се разљути, па ме силно ошамари говорећи ми: 'Шта имаш ти са тим човеком?

Врати се своме послу!' Рекох: 'Ништа, желео сам само да се уверим у оно што је казао.' Код мене већ беше оно што сам набрао, па када наступи ноћ, ја узех урме које сам брао и запутих се тамо где је одсео Веровесник. Дођох код њега и рекох: 'Чуо сам да си ти добар човек, а са тобом су твоји другови, странци и потребни. Ево ово сам одвојио за милостињу, па мислим да сте ви пречи да вам то дам него ико други.' Онда му пружих урме. Он рече својим друговима: 'Једите!, а сам ништа не узе нити поједе. Рекох у себи: 'Ово је први знак!' Онда се вратих па поново сакупих урми, а када се Веровесник из

Куба' а премести у Медину отиђох му и рекох: 'Видео сам да ти не једеш милостињу, па сам ти ово донео као поклон да те почастим' Он узе и поједе неколико урми, нареди својим друговима па једоше и они. Ја опет рекох сам себи: 'Ово је други знак!' Касније сам дошао Веровеснику, када је он био у Беки'ил- Гаркаду, гробље где је укопавао неког од својих другова. Видео сам како седи, а на њему су била два огртача. Ја га поздравих, па почех да кружим око њега не бих ли видео печат на његовим леђима који је споменуо онај човек у Амурији. Када Веровесник виде како гледам у његова леђа, схвати шта ја хоћу, скину огртач са леђа, па ја погледах и видех печат. Сазнадох да је он уистину Божији посланик, па почех да га љубим плачући. Он ме упита: 'Шта је са тобом и ко си ти?' Ја му онда испричах сву своју причу од почетка до краја, као што теби ово сада причам, Ибн Аббасе, што гавеома задиви (и зачуди). Зажеле да и његови другови то чују од мене....“ (Бележи Ахмед)

У слична сведочења, такође можемо да сврстамо предају које се преноси од Севбана, штићеника Божијег Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, који приповеда:

„Стајао сам са Божијим Послаником, нека су Божији благослов и мир над њим, па је дошао један јеврејски свештеник и рекао: 'Мир нека је над тобом, Мухаммеде!' Тада сам га зграбио и гурнуо да је мало фалило да падне. 'Што си ме гурнуо?', упита ме. Ја му рекох: 'Зашто не кажеш Божији Посланиче?!' 'Ми га зовемо оним именом које му је дала његова породица!,

рече јеврej. На то Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, рече: 'Моје име је Мухаммед и заиста ме је тим именом назвала моја породица!' Јеврej га упита: 'Дошао сам да те нешто упитам.' 'Мислиш ли да ћеш да се окористиш оним што ти одговорим?, упита га Посланик. Рече: 'Желим то да чујем својим ушима!' Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, прочепрка својим штапом по земљи, па рече: 'Питај!, а јеврej му постави питање: 'Шта ће да буде са људима онда када се земља у другачију промени, а и небеса?' Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, одговори: 'Биће у мраку у близини ћуприје!' 'Која категорија људи ће прво да буде награђена?, упита га, а он му одговори: 'Сиромашни мухаџири!' Јеврej га поново упита: 'Коју закуску ће да имају одмах по уласку у Рај?' 'Додатни део на јетри кита, одговори. 'Коју храну ће да конзумирају након тога?, упита, а Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, одговори: 'Заклаће им се рајски бик, бик који се хранио на рајским рубовима.' 'Које пиће ће уз то јело да пију?, упита га јеврej, а Посланик рече: 'Пиће са извора који се зове Селсебил.' 'Истину си рекао!, рече, и настави: 'Дошао сам да те питам о стварима које нико на читавој Земљи не познаје, осим веровесник, или један, или евентуално два човека!' 'А да ли ћеш од тога да имаш користи?, упита га Посланик, а он одговори: 'Желим да чујем својим ушима твој одговор.' Тада га упита: 'Дошао сам да те упитам о детету?' Посланик му одговори: 'Семе мушкарца је бело, а семе жене је жуто. Када се споје, ако мушко семе претекне женско, биће мушко дете, уз

Божију дозволу, а ако претекне женско семе, дете ће да буде женско, уз Божију дозволу.' Јевреј рече: 'Истину си рекао, ти си заиста веровесник!' Након тога је отишао, па је Божији Посланик, нека су Божији благослов и мир над њим, рекао: 'Све о чему ме је питао нисам знао све док ме о томе није Бог подучио!'" (Бележи Муслим, 315)

Када је Ел-Џелендију, краљу Гассана, дошао изасланик Божијег Посланика, нека су Божији благослов и мир над њим, да га позове у ислам, рекао је:

„На ово ме, тако ми Бога, навео неписмени Веровесник који не наређује ништа што је добро а да није прва особа која то не учини, нити забрањује ишта што је штетно а да није прва особа која га се клони. Када победи, није умишљен, када буде побеђен, не љути се. Он испуњава дати уговор и придржава се својих обећања. Сведочим да је он веровесник!"

Такође и у Ел-Мајуркијевој причи, највећи хришћански учењак у своме времену јасно сведочи о истинитости Веровесника, нека су Божији благослов и мир над њим.

И Хераклије, византијски владар, који је осим тога био и хришћански учењак, посведочио је Веровесникову, нека су Божији благослов и мир над њим, истинољубивост.

Након наведеног, погледајмо шта су наши савременици казали на ову тему:

„Мухаммед, нека су Божији благослов и мир над њим, био је печат свих веровесника и највеличанственији

посланик којег је Бог послао да позове људе да обожавају Бога...“ (Вашингтон Ирвинг)[1]

„Највише о чему размишљамо када читамо о исламској вери јесте оно што је посебно красило личност веровесника Мухаммеда, нека су Божији благослов и мир над њим. Управо због тога сам одлучио да моје истраживање прво обухвати валоризацију његове личности и извештај о његовом васпитању и понашању, не бих ли на тај начин са овим истраживањем пронашао нови аргумент о његовој истинољубивости и поверењу, што је, заправо, ствар око које су се сложили сви религијски историчари и највећи поборници хришћанства...“ (Хенри де Кастрис)[2]

„Да ли сте икада видели да лажов успостави и толико прошири своју веру? Лажов не може кућу од черпића да направи, јер ако не зна карактеристике креча, малтера, земље и сличног, онда оно што он гради није кућа, већ обична хрпа шупљина и смеса разних материјала. И не може да се очекује да ће та кућа да остатне усправна на својим темељима чак дванаест векова и да ће да је насељавају две стотине милиона људи. Насупрот, може да се очекује да се она из темеља сруши и да јој трага нестане. Са сигурношћу тврдим да сваки човек, уколико жели да га његови следбеници не напусте, мора да се придржава свих ствари у складу са природним законима. Неверници у његовом времену нису били у стању да рашире лаж иако су је толико украшавали да други о њој помисле да је сушта истина. Немогуће је било да обману толике људе - народе и

[1] Амерички оријенталиста који је показао велико интересовање за историју муслимана из Андалузије.

[2] Старешина француске армије, рођен 1850., а умро 1927.

читаву заједницу - са толиким заблудама...“ (Томас Карлуле)

Карлуле је такође рекао:

„Велика је срамота за сваког да, у овом добу, слуша квалификације да је ислам лажна вера и да је Мухаммед варалица и лажов. Морамо да се супротставимо овим бесмисленим и срамотним измишљотинама, јер мисија коју је испунио тај Посланик, још увек је, дванаест векова после, светиљка водиља за стотине милиона људи које је Бог створио као што је и нас створио. Зар неко мисли да је ова вера, по којој живе и умиру непребројиви милиони људи, лаж и превара!? Што се мене тиче, не могу себи никада да допустим такво размишљање! Па, зар да се тзв. 'лаж и превара' на ова овај начин подвале Божијим створењима и да буду овако прихваћени? Онда су људи ништа друго до прави безумници и лудаци, а њихов живот обична је игра и бесмисленост. Боље је било да нису ни створени!“

Осим ових, постоје још многобројна искрена сведочења која сам намерно изоставио водећи се настојањем да будем концизан.

Одломак из књиге ***„Непорециви аргументи о истинитости посланства Мухаммеда мир над њим“.***[3]

[3] http://islamhouse.com/sr/books/2786508/